

Između redova...

Stojim, tu sam. Zapuštena adresa... stara zgrada i stara vrata. Približim se vratima, spremna otvoriti ih, no kao da su me preduhitrila. **Čudno. Otvore se vrata i preda mnom se pruža prostor.** Uđem, pa se okrenem i pogledam oko sebe, osjećam se kao da sam u nekom skladištu. Prostor je ispunjen policama sa svih strana, na njima se nalazi puno stvari, a zapravo nitko ne zna što se tamo krije. Tko bi danas htio malo više pogledati ispod površine?

I tako, prolaskom kroz vrata kao da sam zakoračila u neki fantastičan svijet koji mi tek mora otkriti svoje tajne. Korak po korak, police rastu, detalji se otkrivaju. Prostor ispunjava meni poznat miris, miris knjiga... neke stare, neke nove. **Zapravo, sve kao da se nekako budi, prostor polako oživljava, a knjige kao da su s polica poletjele poput ptica.** I taj naizgled nasumičan i nevjerojatan smjer leta knjiga, ispada puno smisleniji nego što se tako prvotno čini.

Nema smisla. Sklopim oči, brojim do tri, otvorim oči – ne mogu vjerovati, knjige još lete. **Ne samo da lete, one i sjaje; svaka svojom bojom kao što je svaka od priča koja se nalazi u njima različita.** Sada, prazne police izgledaju sasvim besmisleno bez knjiga na njima, no knjige su ipak ostavile svaka svoj znak na mjestu na kojem su prethodno – prije iznenadnog leta – i bile smještene.

Odlučim pratiti te knjige, jer kuda one, tamo i svjetlost, a sve ostalo ostaje poput polica. Svaka knjiga kao da prizove još više knjiga pa sve skupa nastave svoj let, a police se samo prazne... Let knjiga dovodi me u zaprašen i zanemaren dio prostora, gdje knjige ne mogu samo tako poletjeti, ma koliko ih druge knjige zvale. Prizor podsjeća na poziv upomoć, jer ipak i je. Sve knjige kao da me gledaju, oči u oči, a nemaju ni oči.

U trenutku sve knjige u letu nalete na mene, iznenadno, i kao da me poguraju bliže onim knjigama koje im se nisu pridružile u letu. Poziv u pomoć je tu, kao da čujem različite glasove da govore „Upomoć!“, no knjige ne mogu pričati... zar ne? **Ne znam što drugo da radim sa zapuštenim knjigama nego da ih primim i otvorim, pa možda i krenem čitati.** Nemam što za izgubiti pa tako to i radim. Uzimam nasumičnu knjigu i promatram ju, toliko se prašine nakupilo na njoj da naslovu nema traga. Što drugo napraviti nego otresti i obrisati prašinu, pa to i radim, a knjiga kao da je malo zasjala.

S knjigom u rukama, sjedam na podu među zatamnjenim policama i otvaram knjigu, krećem ju čitati. Knjige u letu nadjačale su zatamnjene police i prostor kao da je polako oživio, skupa s knjigom koju sam krenula čitati. Knjiga u mojim rukama ne samo da je poprimila boje već iz nje kao da izlaze i likovi i scena, sve uistinu oživljava. U trenutku kada skrenem pogled s knjige da proučim tu sada oživjelu priču, primijetim kao da su zaplesale i ostale knjige u letu.

Nevjerojatan prizor, jer uistinu ne vjerujem. Kako to da su knjige oživjele? Kako to da plešu poput prijatelja koji se zabavljaju? Kako to da su me dovele u ovaj zapušteni dio između redaka? Kako to da je sve između redaka oživjelo? U kakvu sam zečju rupu upala, a našla se tu, sada svjesna nevjerojatnosti i ludila situacije.

Ponovno sklapam oči, ovaj puta brojim i do deset, pa se uštipnem (da nisam možda u nekom snu), a naposljetku otvaram oči – **prostor je još uvijek ispunjen knjigama u letu, a njima se sada pridružila i knjiga koju sam maloprije čitala. Jesam li spasila tu knjigu? Bi li ta knjiga nestala da ju nisam krenula čitati?** Što bi se dogodilo sa svim knjigama poput te? Pitanja je puno, a knjiga još više.

Pokušavam zaključiti gdje se nalazim, jer redovi polica postali su poput labirinta. Izlaz postoji, a nema mu traga. Sve što vidim je samo red polica, kojima kao da nema kraja. Ne znam koliko sam dugo ovdje, između redaka... Jedno je sigurno, nisam dovoljno dugo tu, jer redovi polica u tami se samo prostiru, i prostiru, a s njima i hrpa knjiga poput one. Ne mogu dopustiti da propadnu i nestanu, a ne želim ni saznati što se zapravo dogodi sa svim tim zaboravljenim i zapuštenim knjigama.

I evo ga opet, taj urnebesno osjećaj da me knjige gledaju... no više ni nije tako urnebesno kao prije, sve kao da počinje poprimati nekakav smisao. Sve je popraćeno tišinom, osjećam se kao da sam u onoj fazi sna kada sam svjesna svega što se događa, a i činjenice da ću se ubrzo probuditi. Ipak, sigurno je da ovo nije san, niti da ću se probuditi.

Ovo je stvarnost, još jedan poziv upomoć, samo ovaj puno glasniji i ozbiljniji. **Ako nitko ne zađe pred stara vrata, vrata koja očajnički iščekuju gosta kojega će pustiti u svijet koji se krije iza njih, sve bi ovo moglo nestati. Ne samo police s knjigama, već i let knjiga, jedinstveno svjetlucaje knjiga, skupni ples knjiga u letu, likovi, a i scene...** Sve bi moglo završiti poput neispričane ili zaboravljene priče, a pod koju cijenu? Zar je toliko teško na trenutak zastati, opustiti se i samo zaći među taj labirint polica? Ipak se na kraju svakog labirinta nalazi neka nagrada. Ili je i trenutak mira već nepostojeća stvar?

Autorica teksta: Ivona Brkić, Gimnazija „Fran Galović“ Koprivnica

Mentori u izradi vizuala – studenti Sveučilišta Sjever, 3. godina preddiplomskog studija Medijskog dizajna: Veronika Filipčić, Klara Ćosić, Antonio Juričević, Lucija Strmečki